

Reisebrev_07

Funafuti

Tekst: Arild Solheim Bilder: Bård Sæther og Arild Solheim

Vi har ligget noe etter med reisebrevene, på grunn av vanskeligheter med kommunikasjonene. Det har vi merket det på kommentarene i gjesteboka, men litt etter litt skal vi nok komme à jour. Vi håper våre medreisende på Internett blir fornøyde.

Funafuti

Det var godt å komme i havn igjen. Det første positive man kan si om Funafuti er at man slipper de lange turene i lettboat når man skal i land og om bord. Her var det bare noen få minutter med gummibåten.

Vi hadde ankret rett utenfor regjeringsbygningen, og her var det både toll- og immigrasjonskontor. Likevel måtte vi til tollkontoret ved dypvannskaia 17 km lenger nord for å klarere med tollen. Vi maset oss til å slippe å ta båten dit, men jeg måtte dit uansett. Så var det akkurat de samme folka jeg traff der også.

Sammenlignet med Majuro og Tarawa, er Funafuti atskillig mer frodig, mer trivelig og reinere, i alle fall ved første inntrykk. Særlig i nærheten av regjeringsbygningen ble det ryddet og feid, men det kunne være fordi det var offisielt

*Det var ganske frodig på Funafuti
Bård på vei inn til bakeriet for å kjøpe brød*

*Et rustent minne etter krigen
Arild*

besøk fra Taiwan den dagen vi kom. Enkelte andre plasser var det svært forsøpelt. Og så var det frodigere. Trafikken var adskillig mer bedagelig. Råkjøring så vi aldri. Men veiene var smale og hver 100 meter var det fartsdump.

Butikkene var på ingen måte som på Majuro og enda dårligere enn på Tarawa

Flyplassen var et kapittel for seg. Her var det ikke snakk om inngjerding. Man kunne bare gå rett ut på stripa om man ville. Motorkjøretøy var forbudt etter en

Litt av Funafutis staute ungdom

Ulven

hvitvin. Vi kom i snakk med ham og inviterte ham til bordet vårt. Det var tydeligvis en som kjente stedet. Emanuel fra Østerrike hadde vært lærer her i 7 år. Han kom hit som språkforsker og ble igjen som lærer i ungdomskolen. Vi avtalte å møte ham til middag senere på en annen restaurant som het Filamona.

Vi var allerede i gang med å spise da Emanuel dukket opp. Men han var ikke alene. Han hadde med seg ei fransk dame. Gilliane arbeidet for en fransk miljøorganisasjon og var her for å lage video med fokus på

ulykke for ei tid tilbake. Om natta var det populært å ligge å sove, midt på stripa! Folk tok med seg pandanusmatter og puter og slo seg ned, for her er det alltid litt sval trekk. Tre ganger i uka, når det kommer fly, kjører brannbilen fram og tilbake et par ganger med fulle sirener, så parkered den, kjører sirenen en gang til, og så lander flyet.

Ulven

Det var mange hunder, tilsynelatende laushunder på Funafuti. De var alle dorske og trege og gjorde bokstavlig talt ikke en katt fortred. Men på et bestemt hjørne, bak en hekk, holdt "Ulven" til. Den ventet til vi hadde passert, så løftet den hodet og halveis gjødde og ulte. Derfor kalte vi den Ulven. Som regel lå den bak hekken, men av og til kom den forsiktig skrittende fram.

Emanuel og Gilliane

Andre dagen var vi rundt og så oss om, kom vi tilfeldigvis over et spisested som het Ocean Restaurant. Ettersom det var tid for det, kjøpte vi oss lunsj her, kylling i karri på kinesisk vis.

Foran bardisken sto en hvit mann i skjorte og langbukse og drakk

*Vårt første besøk på Ocean Restaurant
Bård, Marit*

miljø og global oppvarming og konsekvensene det hadde for samfunnet her. Hun skulle være her ennå i ca. 10 dager. Vi la merke til henne første dagen vi gikk i land. Da sprang hun rundt med et videokamera og filmet delegasjonen fra Taiwan.

Vi traff Emanuel og Gilliane nesten hver kveld vi var ute og spiste. Hvis vi traff Emanuel alene, var han alltid på vei til hotellet for å hente med seg Gilliane, og så kom de etter til det spisesetetet vi dro til.

En dag inviterte vi dem om bord på Havaiki til skipsmiddag. Det satte de pris på.

Graham og Trevor

En formiddag vi satt om bord, kom en speedbåt glidende opp på siden. Det var en mann om bord, liten tettbygd type med mye tatoveringer, ganske mørk til å være hvit. Vi inviterte ham om bord. Øl skulle han ikke ha, men tok gjerne en kopp kaffe. Graham var navnet, han kom fra Australia og arbeidet for den australske marinen. De hadde ansvaret for driften og vedlikeholdet av patruljebåten her på Funafuti. Før han dro, antydte han at vi kanskje møttes på land.

Senere på kvelden møtte vi han igjen på Filamona sammen med kollegaen, Trevor. De hadde dukket en del før de kom, så de var i god stemning. Det var ikke måte på hva de kunne yte av service. Hadde vi tekniske problemer om bord, skulle de fikse det. Ferskvann skulle vi få av dem. Klesvask kunne de ordne, og så ville de invitere oss på grillparty heime hos dem.

Vi visste ikke helt hvordan vi skulle ta den invitasjonen, men på ettermiddagen på lørdag dro vi dit. Hvorvidt de husket invitasjonen eller ikke, ble vi aldri klar over, men det ble både aperitiff og grillmiddag.

Siden ble det god bruk for den tekniske assistansen deres da vi kom tilbake fra Nukufetau med diesel-lekkasje på ei rørkobling og batterier som var døden nær.

Emanuel og Gilliane om bord på Havaiki i ivrig diskusjon om et eller annet

*På grillmiddag hos Graham og Trevor
Graham, Bård, Trevor, Marit*

Bading og snorkling

Vannet her på Funafuti var adskillig klarere enn de plassene vi hittil hadde vært. Vi var ofte uti vannet for å avkjøle oss. Sånn sett var båten ganske praktisk med en badestige på siden.

Men det var ikke nok for oss å bare bade rundt båten. En dag pakket vi niste-kurven, badetøy og snorkleutstyr og dro med gummibåten til nabøya Fatato i sørvest.

Det var utrolig hvilket mylder det var av fargerike koraller og fisk i alle former og størrelser. Vi kunne drive rundt der i timevis.

Øya var ubebodd. Det var nok folk som eide det, men koprahøsting hadde de sluttet med, så vi beskjemmet oss ikke for å ta noen kokosnøtter. Men kniv hadde vi ikke med, så vi måtte klare oss med skrujern for å åpne nøttene.

Det nærmet seg slutten for Marits opphold om bord. Etter eget utsagn var hun svært fornøyd med oppholdet. Det håper vi også de neste gjestene blir også.

Med vennlig hilsen fra Havaiki

Marit nyter badevannet

Fra en utflukt på Fatato

*Kokosnøttene måtte åpnes med skrujern
Arild*